

Anton Medved.

Pesniku ob grobu — dr. E. Lampe.

Ni ga več med nami ... Ob odprtem grobu smo stali njegovi znanci in prijatelji. Bil je lep pomladen dan, eden tistih dni, ki nam tako radi vzbujajo vesele nade, mlada priroda je vstajala k novemu življenju, s Kamniških planin je še zrla zima, a se je umikala že vedno više, trobentice so pa že cvetele v dolini. Takrat smo stali okoli odprtega groba na Žalah. Srce nam je krvavelo za dragim rajnikom, s solzami v očeh smo mislili nanj, ki je stal pred nekaj dnevi še med nami, poln novih nad in načrtov, zapajoč v svojo pomlajeno duševno moč. Ko smo upali, da nam vzplamti v novem žaru, nam je ugasnil.

Anton Medved je umrl, a ni umiral. Nenadoma je prišlo, nepričakovano. Zadnji čas se je celo čutil krepkejšega, zdravejšega, in njegova delavnost je rasla. Snoval je nova dela in pilil prejšnja. Bil je ves zamišljen in zatopljen v svoje poetične osnutke. Njegove misli niso bivale na zemlji, ampak v kraljestvu duha, — zato mu nagla selitev

v večnost ni bila daljna pot v neznano deželo. —

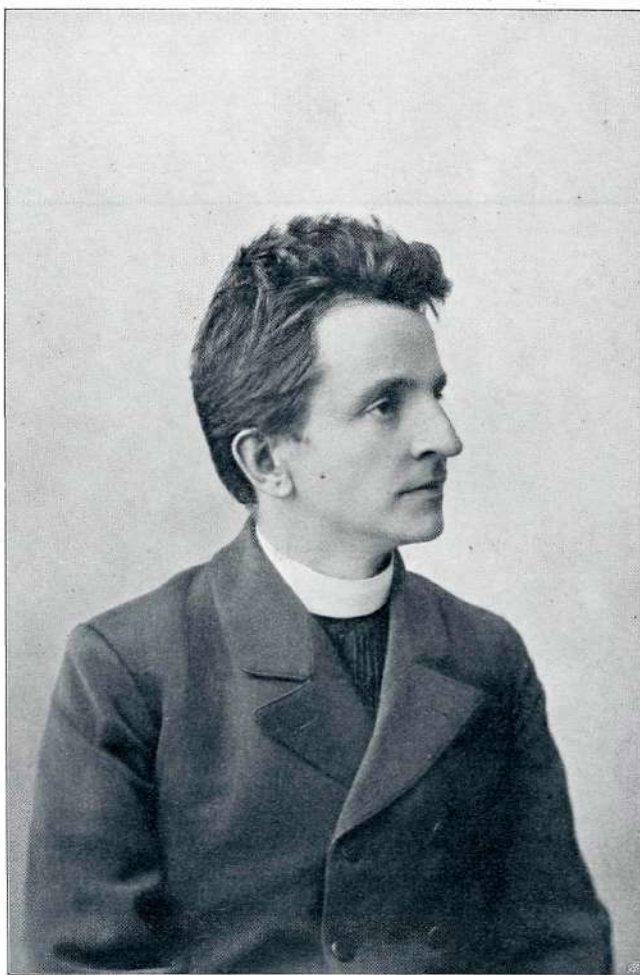
Medved je bil pesnik. Poezija je bila njegovo življenje. Vse njegove misli so se snovale v pesniški obliki. Če se more reči o kom, da je kot pesnik rojen, velja to o Medvedu. Že njegov navadni govor je bil poln duhovitih, frapantnih misli, kakor blisk se mu je zasvetil hipoma sarkastičen dovtip in takoj mu je zazvenela beseda s tako jasno odločnostjo,

da si ostrmel nad močjo te hipne pesniške inspiracije. Pesem mu je bila življenje, tolažba in edina radost.

Pa Medved ni bil le rojen pesnik. Svoj prirodni dar je vzgojil in obogatil v neprestanem študiju.

Njegova izobrazba je bila obširna in obliko je negoval z največjo skrbnostjo. Predvsem občudujemo pri njem globokost in duhovitost pesniške snovi, ki izvira iz bogate duše in iz neprestane refleksije. Življenja prevare so mu zasekale globoke rane. A on ni le tožil, ampak je svoje lastne bolečine preiščeval, se vglobil v skrivnosti krivde, milosti in odpuščenja in odkril tako nov svet, v katerem se življenja modrost objema s poezijo.

Zato je vse, kar imamo od njega, tako dozorelo in popolno. Njegova pesem je kakor bronast kip in tudi zveni kakor glas brona. Ta pesniška krepost mu je bila tako prirodna, da v dobi impresionizma in dekadentizma niti najmanj ni krenil s svoje poti. Z uprav klasičnim mirom je ohranil ves čas

† ANTON MEDVED

svoje estetično prepričanje, in to je neprecenljivo znamenje njegove pesniške velikosti.

Medved je pesnik globoke refleksije. Bridka izkušnja mu je napolnila dušo in on preiščuje svoje bolesti „sub specie aeternitatis“. Prešern je bil lirik srca, Medved je lirik razuma, pesnik-filozof. Kar je grešil in trpel v življenju, mu je vse očiščeno v ognju kesanja in spoznanja.